

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-105)

Sep (2) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 82)

495. குரு:

வேதங்கள் மூலமாக தேவர்களுக்கு அவரவர்களின் அதிகாரங்கள் குறித்து இவன் உபதேசம் செய்வதால் அவர்களுள் குருவாக உள்ளான். கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- ஸ்வேதாச்வதர உபநிஷத் (6-18) - யோ வை தேவாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை - நான்முகனுக்கு வேதங்களை எம்பெருமான் உபதேசம் செய்தான்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-7-15) - ஹரி குரு வசக: அஸ்மி - உயர்ந்த ஆசார்யனான ஸ்ரீஹரிக்கு நான் அடங்கியவன் (இது நான்முகன் கூறுவது)
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-7-15) - அக்நி: ஸுவர்ணஸ்ய குரு: - தங்கத்தை தூய்மை செய்வதில் எவ்விதம் அக்னி முக்கியமோ அது போன்று எனக்குக் குருவாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான் (யமன் கூறுவது).
- ஹயசிர உபாக்யானம் - காலேந அநவச்சேதாத் இதம் குருத்வம் - காலத்தினால் அளவிட இயலாத பெருமை கொண்ட ஆசார்யனாக உள்ளவன்
- ஜக்ராஹ வேதாந் அகிலாந் ரஸாதலகதாந் ஹரி: ப்ராதாச்சம் ப்ராஹ்மணோ ராஜந் தத: ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிந் கத: - அரசனே! ஹயக்ரீவனாக வந்த ஸ்ரீஹரி, பாதாள லோகத்திலிருந்து வேதங்களை மீட்டு வந்து, அவற்றை நான்முகனுக்கு உபதேசம் செய்தான்.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (43-36) - ரஸாதலாத் யேந பரா ஸமாஹ்ருதோ: ஸமஸ்தவேதா: - அனைத்து வேதங்களும் அவனால் பாதாள லோகத்திலிருந்து மீட்கப்பட்டன.

496. உத்தர:

நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களுக்கு அசுரர்கள் மூலமாக உண்டாகக்கூடிய ஆபத்துக்களிலிருந்து அவர்களை தப்பும்படிச் செய்பவன். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (348-47) - ஏவம் ஸ்துத: ஸ பகவாந் புருஷ: ஸர்வதோமுக: ஜஹௌ நித்ராமத ததா தேவகார்யர்த்தம் உத்யத: - இப்படியாக அனைத்து திசைகளில் திருமுகங்கள் கொண்ட பகவான், தேவர்களின் காரியத்திற்காகத் தனது நித்திரையை விட்டு எழுந்தான்.

497. கோபதி:

சந்தஸ் என்னும் பாஷையாக வழங்கப்படும் சொற்கள் அனைத்திற்கும் பதியாக உள்ளவன் (அனைத்து வித்யைகளுக்கும் தலைவன் எனலாம்). வாக்யபதயே - வாக்கியங்களின் பதி - என்று மந்த்ரம் கூறுகிறது.

498. கோப்தா:

அனைத்து வித்யைகளையும் ரக்ஷிப்பதால் ரக்ஷகன் ஆகிறான். மந்த்ரவர்ணம் - ஸர்வவித்யேச்வராய - அனைத்து வித்யைகளுக்கும் ஈச்வரனாக உள்ளவனுக்கு - என்றது.

499. ஜ்ஞாநகம்ய:

வேதாந்த வித்யை என்னும் உயர்ந்த வித்யை மூலமும், உறுதியான த்யானத்தின் மூலமும் மட்டுமே அறியப்படுபவன். வரவாஜிமுகம் த்யாயேத் அத வாகீச்வரம் ப்ரபும் - குதிரையைப் போன்ற திருமுகம் கொண்டவனும், ஹயக்ரீவனும், வாக்கின் நாயகனாக உள்ளவனும் ஆகிய அவனைக் குறித்தே த்யானம் செய்யவேண்டும்.

500. புராதந்:

இப்படியாக வித்யையை வளர்த்து, அதனை உபதேசம் செய்தபடி இருத்தல் என்பது இந்த யுகத்தில் மட்டும் அல்ல. ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் இதனைச் செய்தபடி உள்ளதால் புராதநன் ஆகிறான். அதாவது எல்லையற்ற காலமாகச் செய்தபடி உள்ளான்.

இப்படியாக ஹாரீத குலத்திற்குத் திலகம் போன்ற ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்னும் கூரத்தாழ்வானின் திருக்குமாரரும், ஸ்ரீரங்கநாதனின் தெய்வீக ஆணையால் ஸ்ரீபாராசரபட்டர் என்னும் பெயர் பெற்றவரும் ஆகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்த பகவத் குண தர்ப்பணம் என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில், ஐந்தாவது நூறு திருநாமங்களின் வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 106)

ஆனால் இத்தகைய அநுபூதி என்பது எல்லாருக்கும், எப்போதும் ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்னும்படியான விதிமுறை இல்லை. ஏன் என்றால், மற்றவர்கள் ஒன்றை அனுபவித்து அறியும்போது, அவர்கள் பெற்ற ஞானம் என்பது நமக்கு யுகத்தின் அடிப்படையில் வந்து விடுகிறது; ஆனால் இந்த ஞானம் நம்மால் நமது விருப்பம் மற்றும் விருப்பம் அல்லாமை என்பதால் ஏற்கவும்படலாம், தள்ளவும்படலாம் (இதற்கு வேறு விதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம் - மற்றவர்கள் ஏதேனும் ஒன்றை அறிவதன் மூலம் நாம் எதனையும் அறிவதில்லை, ஆக ஞானம் தன்னை எப்போதும் எல்லார்க்கும் தன்னை வெளிப்படுத்தியபடி இருப்பதில்லை எனலாம்). மேலும் நம்முடைய கடந்த கால அனுபவம் ஒன்றில் ஒரு வஸ்துவைப் பற்றி அறிந்தபோது அதனை நினைவில் கொண்டு இப்போது “நான் அதனைப் பற்றி அறிந்தேன்”, என்று கூறுகிறோம் (இவ்விதம் கூறாமல், “அதனை நான் இப்போது அறிகிறேன்” என்று கூறுவதில்லை). ஆகவே, “இது அநுபூதி என்றால், இது ஸ்வயம்ப்ரகாசம்” என்று கூற இயலாது; இதனை எந்தக் காரணத்தினால் கூற இயலாதோ அதே காரணத்தினால், “ஒன்றை அனுபவித்து அறிந்த பின்னர், அந்த வஸ்துவானது தனது அநுபூதி என்பதை இழந்துவிடுகிறது (அதாவது தன்னைப் பற்றிய அனுபவத்தை அந்த வஸ்து எற்படுத்துகிறது என்னும் நிலை அதன் பின்னர் இல்லை என்று கூறுதல்)” என்று கூறுவதும் தவறே ஆகும். இவ்விதம் கொண்டால் ஒருவன் தனக்கு முன்பு உண்டான அனுபவங்கள், மற்றவர்கள் மூலம் தான் அடைந்துள்ள அனுபவங்கள், அவர்களது அனுபவங்கள் ஆகிய அனைத்தும் “முன்பே அனுபவிக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள்” என்பதால், அவை அனுபவங்கள் அல்ல என்று கூறவேண்டியதாகிறது (ஆக ஒரு அனுபவம் என்பது மற்றொன்றால் அறியப்படும்போது, அது அனுபவம் என்ற தன்மையை இழக்கிறது என்பது சரியல்ல). ஒரு மனிதன் மற்றவர்களின் அனுபவம் மூலம் எந்த அறிவையும் யுகத்தையும் பெறவில்லை என்றால், அவன் தனது கருத்தை வெளிப்படுத்த

இயலாது, மற்றவர்களின் பேச்சை உணர இயலாது - பதங்களின் ஓசைகளும், பதங்களும் வீணே ஆகிவிடும். இந்த உலகில் உள்ள அனைவரும் தங்களது ஆசார்யனை அனுபவம் மூலம் அறிந்த கொண்டு அவரது சிஷ்யர்களாகிறார்கள்; இது நடக்காமல் போய்விடும். ஆக ஞானம் என்பது மற்றொரு ஞானத்திற்கு விஷயமாக மாறிய காரணத்தினால் மட்டுமே அந்த ஞானத்திற்கு அநுபூதியாக உள்ள தன்மை இல்லாமல் போகிறது (அதாவது ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் போன்ற தன்மைகள்) என்று கூற இயலாது. அடுத்து அநுபூதியின் லக்ஷணம் என்ன என்று கூறுகிறார் - அநுபூதி என்பது உள்ளபோது, தன்னுடைய இருப்பினால் மட்டுமே தனக்கு ஆதாரமாக உள்ள ஆத்மாவிற்கு, தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது; அல்லது தனது இருப்பு என்பதன் மூலம் தன்னைப் பற்றிய விஷயத்தை நிரூபித்துக் கொள்கிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 105)

மூலம் -

யுவத்வாதெள துல்யே அபி அபரவசதா சத்ருசமந
ஸ்திரத்வ ஆதீந் க்ருத்வா பகவதி குணாந் பும்ஸ்த்வ ஸுலபாந்
த்வயி ஸ்த்ரீத்வ ஏகாந்தாந் ம்ரதிம பதிபாரார்த்த்ய கருணா
க்ஷமா ஆதீந் வா போக்தும் பவதி யுவயோ: ஆத்மநி பிதா

என்கிறபடியே பத்நிக்கு நித்யபதிப்பாரார்த்தவ்யத்தாலே யாகதந்த்ரத்திற்போலே பதிப்ரதானமாகச் சாஸ்த்ரங்களில் உபதேசங்களுக்கும், ஏகன் யஜமானன் என்னுமாப்போலே ஏகவ்யபதேசத்துக்கும் குறையில்லை. “தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு” என்கிறதற்குமிதுவே தாத்த்பர்யம். தத் அந்தர் பாவாத் த்வாம் ந ப்ருத கபிததே ச்ருதி: அபி என்கிற வழிகளும் கண்டு கொள்வது. “எம்பெருமானைச் சொன்னவிடத்திலே பிராட்டியையுஞ் சொல்லிற்றாம்” என்று தொடங்கி உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஆச்சான் பக்கலிலே கேட்டு நஞ்ஜீயர் ஸங்க்ரஹித்தார்.

விளக்கம் - ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்தில் (34 : மேலே மூலத்தில் “யுவாத்வாதெள” என்றுள்ள ச்லோகம்) - ஸ்ரீரங்கநாயகீ! மேலே கூறப்பட்ட இளமை முதலியவை உங்கள் இருவருக்கும் பொதுவாக உள்ளது என்றாலும் ஸ்ரீரங்கநாதனிடம் ஆண்களுக்கே உரிய சில குணங்கள் உள்ளன. அவையாவன - மற்றவர்களுக்கு எளிதில் வசப்படாமல் இருத்தல், அடியார்களின் பகைவர்களை அழித்தல், என்ன இடையூறு வந்தாலும் அடியார்களைக் காத்து நிற்பது - இவை முதலான குணங்கள் அவனிடம் மட்டுமே உண்டு. உன்னிடம் பெண்களுக்கே உரிய குணங்கள் பொதிந்து உள்ளன. அவையாவன் - இரக்கம் நிரம்பிய மனம், ஸ்ரீரங்கநாதனின் குறிப்பறிந்து நடத்தல், கருணை, பொறுமை போன்ற பல குணங்கள் உன்னிடம்

உள்ளன. இப்படியாக உங்கள் இருவரிடமும் உள்ள குணங்களில் வேறுபாடு உள்ளது - என்றது காண்க. இந்த ச்லோகத்திற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியார் ஸர்வேச்வரனுக்கு வசப்பட்டே உள்ளாள். மேலும் யஜ்ஞம் முதலான பலவற்றைப் பேசும்போது யஜமானன் பற்றியே கூறப்படுவது காண்க (ஆனால் அந்த யஜமானனுடன் அவனது பத்னியும் சேர்ந்தே அந்த யஜ்ஞம் முதலியவற்றில் ஈடுபடுகிறாள். ஆக யஜமானன் என்னும் ஒரே பதம் மூலம் இருவரும் கூறப்படுவது காண்க). சாஸ்த்ரங்களில் யஜமானன் என்று ஒருவனைப் பற்றிக் கூறுவது என்பது, அங்கு அவனது பத்னியைப் பற்றிக் கூறவில்லை என்றாகாது; இருவரும் ஒன்றே என்று கூறுவது பொருத்தமே ஆகும். முதல் திருவந்தாதியில் (67) - தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு - என்று கூறுவதற்கு இதுவே கருத்தாகும். மேலும், ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்தில் (28) - தத் அந்தர் பாவாத் த்வாம் ந ப்ருத கபிததே ச்ருதி: அபி - சந்திரனைப் போன்ற குளிர்ந்த முகம் உடையவளே! தாயே! மஹாலக்ஷ்மீ! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் உனது கணவனான ஸ்ரீரங்கநாதனின் ஸ்வரூபம், திருக்கல்யாண குணங்கள் போன்றவை உனது தொடர்பு அவனுக்கு உள்ளதால் அல்லவோ உண்டாகிறது? இப்படியாக உனது கணவனுடைய ஸ்வரூபமாகவும், இனிய குணங்களாகவும் நீயே விளங்குகின்றாய். வேதங்கள் இதனை நன்கு உணர்ந்துள்ளன. அவை உன்னை நம்பெருமாளின் ஸ்வரூபமாகவும், திருக்கல்யாண குணங்களாகவும் கண்டன. ஆகவேதான் அவை உன்னைத் தனியே ஓதவில்லை போலும்! - என்பதிலும் ஸர்வேச்வரன் என்பதிலேயே இவளும் அடக்கம் என்பது உணர்த்தப்படுவது காண்க. உடையவரின் சிஷ்யரான கிடாம்பி ஆச்சானிடம், “எம்பெருமானைப் பற்றிக் கூறும் அனைத்து இடங்களிலும் பிராட்டியும் கூறப்படுகிறாள்” என்பதை நஞ்ஜீயர் அறிந்தார்.

மூலம் - ஆகையால் காம்யப்ரதாநமான அதிகாரார்ச்சநரூபத்திலும் விஷ்ணுபத்நீத்வம் ப்ரதிஷ்டிதமாகையாலே லயபோகார்ச்சநங்களிலே ப்ரவ்ருத்தராய் அநந்யப்ரயோஜநரான முமுக்ஷுக்களுக்கும் காம்யப்ரதாநமான பகவத்ரூபத்திற்போலே மாத்ருத்வாத்யு பாதிமமான ப்ரணாமாத்யாசாரங்களுக்கும் குறையில்லை. இப்படி மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாலே ப்ரமாணிகார்த்தங்கள் தோற்றச் செய்தே பற்றினது விடாதொழியில்,

த்ருடபூர்வச்ருதோ மூர்க்கோ தர்மாணாமவிசாரத:
வ்ருத்தாநப்ருச்சந் ஸந்தேஹாந் அந்த: ஸ்வப்ரமிவர்ச்சதி
அந்யதா மந்தபுத்தீநாம் ப்ரதிபாதி துராத்த்மநாம்
குதர்க்க வ்யாள தஷ்டாநாம் விப்ராந்தேந்த்ரிய வாஜிநாம்

என்கிற தசையாம். ஆகையால் ஸித்தோபாயசப்த வாச்யவிமர்சத்தில் நாநயோர்வித்யதே பரம், யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு: ததைவேயம் த்விஜோத்தம, அஸ்யா தேவ்யா மநஸ்தஸ்மிந் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம் தேநேயம் ஸ ச தர்மாத்மா முஹூர்த்தமபி ஜீவதி, வ்யாபகாவதி ஸம்ச்லேஷாத் ஏகதத்வமிவோதிதௌ என்கிறபடியே ஏகசேஷித்வத்தாலும், ஏகாபிப்ராயதையாலும் பரஸ்பர ப்ராவண்யாதிசயத்தாலும் ஸ்வரூப ரூபாதிகளில் பிரிவற்ற அந்வய விசேஷத்தாலும் காதோபகூடாநிதே என்னும்படி ஸுச்லிஷ்டமான் விசிஷ்டத்தத்வம் நிற்கிற நிலை குலையாதபடி ஸவிசேஷணமான நாராயண சப்தம் ப்ரதிபாதிக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கை ஸத்த்வஸ்தர்க்குப் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - மோக்ஷத்தை மட்டுமே ப்ரதானமாகக் கொண்டு, வேறு எந்தவிதமான பலன் மீதும் ஈடுபாடு இல்லாதவர்கள் மஹாலக்ஷ்மியை எம்பெருமானின் திருமார்பில் லயித்துள்ளவளாகவும், அவனது அருகில் அவனது இன்பமான துணைவி என்னும் வடிவில் உள்ளவளாகவும் வழிபடுகின்றனர். நாம் எம்பெருமானின் ஒரு சில வகையான விக்ரஹங்களைக் கண்டு, அவன் முன்பாக உலகவிஷயங்களை அடைவது குறித்து வணங்குகிறோம் (உதாரணமாக பிள்ளைப்பேறு வேண்டுபவர்கள் சந்தானக்ருஷ்ணனை வணங்குவது போன்று); இதே போன்று முமுக்ஷுக்கள் வேறு பயன் எண்ணவில்லை என்றாலும், அவர்கள் மஹாலக்ஷ்மியின் தனியான ஸன்னதி முன்பாக நின்று வணங்குவதில் எந்தவிதமான குறையும் இல்லை; இந்தச் செய்கை, நாம் நமது தாயை வணங்குவது போன்றே ஆகும்; இதன் காரணம் அவனது திவ்யமங்கள விக்ரஹம் என்கு இருந்தாலும், அவள் ஸர்வேச்வரனின் பத்னியாகவே உள்ளாள் என்பது வெளிப்படை ஆகும்.

இது போன்று பலவிதமான ப்ரமாண வசனங்கள் நடுநிலையாளர்களால் கூறப்பட்டபோதிலும், ஒரு சிலர் தாங்கள் கூறுகின்ற வாதங்களில் மாறாமலேயே இருப்பார்கள். இவர்களின் நிலை பற்றி பின்வருமாறு உரைக்கப்பட்டுள்ளது காண்க:

- மஹாபாரதம் கர்ணபர்வம் (72-54) - த்ருடபூர்வச்ருதோ மூர்க்கோ தர்மாணாமவிசாரத: வ்ருத்தாநப்ருச்சந் ஸந்தேஹாந் அந்த: ஸ்வப்ரமிவர்ச்சதி - தான் முதன்முதலில் கேட்டதை மட்டுமே உறுதியாகக் கொண்டுள்ளவனும், மூடனும், எந்தவிதமான தர்மங்களை அறியாமல் உள்ளவனும், கற்றவர்களிடம் தன்னுடைய சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தெளியாதவனும் ஆகிய ஒருவன், குருடன் எவ்விதம் பள்ளத்தில் விழுகிறானோ அது போன்று விழுந்து தீமையை அடைகிறான்.

- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (33-108) - அந்யதா மந்தபுத்தீநாம் ப்ரதிபாதி துராத்மநாம் குதர்க்க வ்யாள தஷ்டாநாம் விப்ராந்தேந்த்ரிய வாஜிநாம் - மந்தமான அறிவு கொண்டவர்களாக, பெரியவர்களை நிந்திப்பவர்களாக, தவறான வாதங்கள் என்னும் நாகங்களால் தீண்டப்பட்டவர்களாக, மயக்கம் கொண்ட இந்த்ரியங்கள் என்னும் குதிரைகளைக் கொண்டவர்களாக உள்ளவர்களுக்கு எந்தவொரு விஷயமும் உள்ளது உள்ளபடித் தோன்றாமல் மாறுபட்டே தோன்றும்.

ஸித்தோபாயம் என்னும் பதத்தின் உண்மையான பொருளை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து கொள்ள, கீழே உள்ள வரிகளை மனதில் கொள்ளவேண்டும்:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-8-35) - நாநயோர்வித்யதே பரம் - இவர்களைத் தவிர உயர்ந்தவர்கள் யாரும் இல்லை.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-8-17) - யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு: ததைவேயம் த்விஜோத்தம - அந்தணர்களில் உயர்ந்தவரே! எம்பெருமான் எவ்விதம் எங்கும் வ்யாபித்துள்ளானோ, எவ்விதம் அவனே அனைவராலும் உபாயம் என்று கொள்ளப்படுகிறானோ, அப்படியே பெரியபிராட்டியும் உள்ளாள்.
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (15-52) - அஸ்யா தேவ்யா மநஸ்தஸ்மிந் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம் தேநேயம் ஸ ச தர்மாத்மா முஹூர்த்தமபி ஜீவதி - சீதையின் மனம் இராமனிடமும், இராமனின் மனம் சீதையிடமும் லயித்துள்ளது. இதனால்தான் இவளும், தர்மமே வடிவான இராமனும் ஒவ்வொரு முகூர்த்த காலமும் உயிருடன் உள்ளனர்.
- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (4-78) - வ்யாபகாவதி ஸம்ச்லேஷாத் ஏகதத்வமிவோதிதௌ - அனைத்திலும் வ்யாபித்தபடியும், எப்போதும் சேர்ந்துள்ளபடியும் இருப்பதால், ஒரே தத்வம் என்று கூறப்படுகின்றனர்.

என்கிறபடியே ஏகசேஷித்வத்தாலும், ஏகாபிப்ராயதையாலும் பரஸ்பர ப்ராவண்யாதிசயத்தாலும் ஸ்வரூப ரூபாதிகளில் பிரிவற்ற அந்வய விசேஷத்தாலும் காதோபகூடாநிதே என்னும்படி ஸுச்லிஷ்டமான விசிஷ்டத்தத்வம் நிற்கிற நிலை குலையாதபடி ஸவிசேஷணமான நாராயண சப்தம் ப்ரதிபாதிக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கை ஸத்த்வஸ்தர்க்குப் ப்ராப்தம்.

மேலே உள்ள வரிகளின்படி, ஒரே எஜமானன் என்று கூறும்படி இருவரும் ஒன்றாக உள்ளதாலும், ஒரே போன்று சிந்தனை கொண்டுள்ளவர்கள் என்பதாலும், ஒருவருக்கொருவர் ஏற்றவர்கள் என்று கூறும்படியாக உள்ளதாலும், ஸ்வரூபம் மற்றும் ரூபங்களில் எந்தவிதமான பிரிவும் இன்றி ஒத்துள்ளதாலும் - ஸத்வத்தில் எப்போதும் நிலையாக நிற்பவர்கள், நாராயண என்னும் பதத்தை ஸ்ரீமத் என்பதுடன் சேர்த்துப் படிக்கும்போது, தத்வமாகிய பகவானுக்கும் அவனுடைய பிரிக்க இயலாத தன்மை போன்றுள்ள பெரியபிராட்டியாருக்கும் உள்ள பிரிக்க இயலாத தன்மையை மனதிற் கொள்ளவேண்டும். இதனை எவ்விதம் மனதில் நிலைநிறுத்தவேண்டும் என்றால், சது:ச்லோகி (4) - காதோபகூடாநிதே - உனது ஸ்வரூபம் மற்றும் திருமேனியால் அவனது ஸ்வரூபம் மற்றும் திருமேனியானது தழுவப்பட்டுள்ளது - என்று கூறப்பட்டது போன்று ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 61)

191. மடிபுடவை வெந்தால் உண்டையும் பாவுமொத்துக் கிடக்கும்;
காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

அவதாரிகை - தக்தபடத்தின்படிதன்னை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (மடி) என்று
தொடங்கி.

விளக்கம் - வெந்த புடவையின் தன்மை எப்படிப்பட்டது என்பதை
அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தட்டிமடித்திருக்கிற புடவையானது தட்டுருவவெங்கும்
வெந்திருக்கச் செய்தே உண்டையும் பாவும் முன்புபோலே யொத்திருக்கும். ஒரு
காற்று வந்து சிதறவடித்தவாறே யுருக்காணவொண்ணாதபடி பாறிப் பறந்து
போமென்கை. அப்படியே, அபசாராக்நி தக்தராய் வைத்து நாமருபங்களோடே
யிருக்கிறவர்களும் பகவந் நிக்ரஹ விஷேத்தாலே பாறவடியுண்டு உருமாய்ந்து
போவர்களென்று கருத்து.

விளக்கம் - மடிப்புடவை என்றால் மடித்து வைக்கப்பட்ட துணி ஆகும். மடித்து
வைக்கப்பட்ட நிலையிலேயே தீயில் எரிந்து போன ஒரு துணியை எடுத்து அதன்
மடிப்பு கலையும்படி பிரித்துப் பார்த்தால், தறியில் உள்ள நூலும், தறியின்
அடிப்பாகத்தில் உள்ள நூலும் எவ்விதம் சேர்த்திருக்குமோ (ஒத்தபடி இருக்குமோ)
அது போன்றுதான் காணப்படும். ஆனால் அப்போது பலமாக ஒரு காற்று
வீசும்போது துணி என்ற வடிவமே சிதைந்து போகும்படி, சிதறி, பறந்துவிடும். அது
போன்று அபசாரம் என்ற தீயினால் எரிக்கப்பட்டவர்கள், திருமண் மற்றும் தாஸன்

என்பதான அடையாளங்களுடன் உள்ளபோதிலும், ஸர்வேச்வரனின் தண்டனை காரணமாக உருமாறிச் செல்வார்கள் என்று கருத்து.

192. "ஈச்வரனவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறாமை" என்று ஜீயரருளிச்செய்வார்.

அவதாரிகை - பாகவதாபசாரம் பண்ணினால் ஈச்வரன் அஸஹமாநனாய் உசிததண்டம் பண்ணுமென்னுமத்தை ஆப்தவசந்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பாகவதர்களிடம் அபசாரம் செய்தால், அதனைக் காணும் ஈச்வரன் பொறுத்துகொள்வதில்லை. அதற்கு ஏற்றபடியான தண்டனையை அளிக்கிறான் என்பதை நம்பத்தகுந்தவர்களின் சொற்கள் கொண்டு இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தியான ஸர்வேச்வரன் தன்னையழியமாறி இதர ஸஜாதீயனா யவதரித்தும் கை தொடானாய் நின்று செய்த ஹிரண்ய ராவணாதி நிரஸந ரூபாத்யதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களெல்லாம், ப்ரஹ்லாதன் மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான அவ்வோபாகவத விஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின வபசாரம் ஸஹியாமையாலே யென்று ஆப்தமரான நஞ்ஜீய ரருளிச்செய்வரென்கை.

விளக்கம் - தன்னுடைய நினைவு ஒன்றின் மூலம் மட்டுமே அனைத்தையும் நடத்தவல்லவனாகிய, அனைத்து வலிமையும் கொண்டவனாகிய ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய தன்மைகள் மற்றும் உருவத்தை மாற்றியபடி, பல குலங்களில் வந்து அவதரிக்கிறான். அப்படி அவதரித்ததுடன் மட்டுமே அல்லாமல், நினைவினாலேயே அனைத்தையும் செய்யவல்ல அவன், தனது திருக்கரங்களால் இரணியன் மற்றும் இராவணன் ஆகியோர்களை அழித்தான். இப்படியாக மனிதச் செயல்களுக்கு அப்பாற்பட்டதான செயல்கள் செய்தான். ஏன் என்றால் - அவர்கள் இருவரும் ப்ரஹ்லாதன் மற்றும் பல மஹரிஷிகளுக்குச் செய்த எல்லையற்ற அபசாரங்களைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத காரணத்தினால்தான் என்பதை, நம்பத்தகுந்தவர்களில் மிகவும் உயர்ந்தவரான ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

193. அவமாநக்ரியா

அவதாரிகை - இந்த பாகவதாபசாரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தில் பகவ துத்தியை தர்சிப்பிக்கிறார் (அவமாநக்ரியா) என்று.

விளக்கம் - பாகவத அபசாரத்தின் கொடுமையைப் பற்றி ஸர்வேச்வரனின் சொற்கள் மூலமாகவே உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “யா ப்ரீதிர் மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்பக்தேஷு ஸதாஸ்துதே, அவமாநக்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் ஜகத்” என்றானிறே.

விளக்கம் - மஹாபாரதம் - யா ப்ரீதிர் மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்பக்தேஷு ஸதாஸ்துதே, அவமாநக்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் ஜகத் - என் மீது எத்தகைய ப்ரேமை உனக்கு ஏற்பட்டதோ அதே ப்ரேமை எனது அடியார்கள் மீதும் உனக்கு உண்டாகக் கடவது. அந்த பக்தர்களிடம் செய்யப்படும் அபசாரம் என்பது அனைத்து உலகங்களையும் அழித்துவிடும் - என்று ஸர்வேச்வரனே கூறியது காண்க.

194. பாகவத்ஜாபசாரத்தான அநேகவிதம்

அவதாரிகை - இப்படிப்பட்ட பாகவதாபசாரத்தினுடைய வைவியத்தையருளிச் செய்கிறார் (பாகவதாபசாரந்தான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள பாகவத அபசாரம் என்பது பலவிதமாக உள்ளது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அநேக விதம்) என்றது, ஜந்மநிருபணம், ஜ்ஞாந நிருபணம், வ்ருத்த நிருபணம், ஆகார நிருபணம், பந்து நிருபணம், வாஸ நிருபணம் இத்யாதிகளாலே பலபடிப்பட்டிருக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - பாகவதர்களின் பிறப்பு குறித்து ஆராய்தல், அவர்களின் ஞானம் குறித்து ஆராய்தல், அவர்களது ஒழுக்கம் குறித்து எண்ணுதல், அவர்களின் உருவம் குறித்து எண்ணுதல், அவர்களது உறவினர்கள் குறித்து ஆராய்தல், அவர்களின் இருப்பிடம் குறித்து எண்ணுதல் போன்று பாகவத அபசாரம் என்பது பலவிதமாக உள்ளது.

195. அதிலே யொன்று அவர்கள் பக்கல் ஜந்மநிருபணம்.

அவதாரிகை - அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, ஜந்மநிருபணத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தை யருளிச் செய்வதாக, அதை யுபாதாநம் பண்ணுகிறார் (அதிலே யொன்று அவர்கள் பக்கல் ஜந்மநிருபணம்) என்று.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள பலவிதமான பாகவத அபசாரங்களில் ஒன்றான அவர்களது பிறப்பு பற்றி ஆராய்தல் என்பதால் ஏற்படுகின்ற கொடுமை பற்றி விளக்கவேண்டும் என்று திருவுள்ளம் கொண்டு, அதனை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜந்மநிருபணமாவது) நிக்ருஷ்ட குலங்களிலே யவதீர்ணரான பாகவதர்களை, பகவதீயத்வ ப்ரயுக்தமான மாஹாத்ம்யத்தைப் பாராதே நிகர்ஷ புத்த்யா தத்தஜ்ஜந்மங்களை நிருபிக்கை.

விளக்கம் - ஜந்மநிருபணம் என்றால் என்ன? தாழ்ந்த குலங்களில் பிறந்த பாகவதர்களுக்கு ஸர்வேச்வரனுடன் கொண்ட தொடர்பு காரணமாக உண்டாகின்ற பெருமை பற்றி சிலர் அறிவதில்லை; இதனால் அவர்களைத் தாழ்ந்தவர்கள் என்றே எண்ணியபடி, அவர்களது பிறப்பு பற்றி ஆராய்தல் என்று பொருள்.

196. இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம்.

அவதாரிகை - இதினுடைய க்ரௌர்யம் தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடியார்களின் பிறவி பற்றி ஆராய்வதன் மூலம் ஏற்படவல்ல கொடுமை பற்றி இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதுதான்) என்று - பாகவதஜந்ம நிருபணத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதியாவது) ஆச்ரிதருகந்ததேனுமொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அப்ராக்ருத திவ்ய விக்ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தை யறியாதே, நிகர்ஷ புத்தி பண்ணி விக்ரஹோபாதாந த்ரவ்ய மின்னதன்றோவென்று சிந்திக்கை; அதிலும் காட்டில் க்ரூரமாகையாவது - அதைப் பற்றவும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்த நிக்ரஹ ஹேதுவாகை.

விளக்கம் - "இதுதான்" என்பதன் மூலம் பாகவதர்களின் பிறவியை ஆராய்தல் என்பது கூறப்பட்டது. "அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதியாவது" என்றால் என்ன? ஸர்வேச்வரன் செய்வது என்னவென்றால் - அவனது அடியார்கள் அவன் மீது மிகவும் ஆசை கொண்டு, ஏதேனும் ஒரு வஸ்துவை ஸர்வேச்வரனின் திருமேனியாகவே எண்ணக்கூடும்; ஸர்வேச்வரன் தனது அந்த உலகில் உள்ள தன் திருமேனி மீது எத்தகைய விருப்பம் கொண்டபடி உள்ளானோ அதே விருப்பத்துடன் அடியார்கள் வைத்துள்ள வஸ்துவையே தனது திருமேனி என்று கொண்டு அதில் எழுந்தருளுகிறான். இத்தகைய நிலையில் உள்ள அந்த வஸ்துவின் மேன்மையை அறியாமல், "இந்த விக்ரஹம் செய்யப்படுவதற்கு முன்னர் இந்தப் பொருள் இன்ன உலோகம் அல்லவோ?" என்று எண்ணுவதே இதன் பொருள் ஆகும். இதனைக் காட்டிலும் கொடுமை என்னவென்றால் - இப்படி அந்த வஸ்துவைப் பற்றி எண்ணுவதைக் காட்டிலும், ஸர்வேச்வரனின் மிகுதியான தண்டனைக்குக் காரணமாகவே "அடியார்களின் பிறவி பற்றி ஆராய்தல்" என்ற செய்கை உள்ளது என்று கருத்து.

196. அதை மாத்ருயோநி பரீக்ஷையோ டொக்கும் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

அவதாரிகை - அது தன்னினுடைய க்ரௌர்யந்தா னெவ்வளவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தை) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனின் அர்ச்சா விக்ரஹம் பற்றி ஆராய்வது என்பதன் கொடுமை எப்படிப்பட்டது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம் மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹூர் மநீஷிண:" என்னா நின்றதிநே. இப்படி உபயத்தையும் மாத்ருயோநி பரீக்ஷா ஸமமாக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸம்ருத்திக்கு நிதர்சநமாமித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தனமதிலும் க்ரூரமென்றிவர்க்குக் கருத்து. (மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாவது) - அந்ய ஸ்த்ரீயோநி வைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்ய நிருபண வாஸநையாலே யித்தையும்ப்படி நிருபிக்கை. (அத்தோடொக்கும்) என்றது - இப்படி நிருபித்தால் அதுக்கு எத்தனை பாபமுண்டு, அர்ச்சாவதார விக்ரஹோபாதாந சிந்தநத்திலு மத்தனைபாப முண்டென்றபடி.

விளக்கம் - அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம் மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹூர் மநீஷிண: - அர்ச்சை விக்ரஹங்கள் எந்த உலோகத்தால் செய்யப்பட்டவை என்று ஆராய்தல், பாகவதன் ஒருவனின் குலம் பற்றி ஆராய்தல், தாயின் யோநியை ஆராய்தல் ஆகிய மூன்றும் ஒரே செயல் போன்றது - என்றது காண்க. இப்படியாக திவ்யமங்கள விக்ரஹம் பற்றி ஆராய்தல், பாகவதன் ஒருவனின் குலம் பற்றி ஆராய்தல் ஆகிய இரண்டும் தாயின் யோனி ஆராய்ச்சி என்பதற்கு ஒப்பாகக் கூறப்பட்ட போதிலும், அந்தச் செய்கை என்பது அர்ச்சா விக்ரஹத்தை ஆராய்வதற்கு மட்டுமே ஒப்பாகும். ஏன் என்றால், பாகவதர்களின் பிறவி பற்றி ஆராய்வது இந்தச் செய்கைகளைக் காட்டிலும் கொடுமையானது என்று அறிஞர்கள் கூறுவர். "மாத்ரு யோநி பரீக்ஷை" என்றால் என்ன? ஒரு பெண்ணின் பிறப்பு உறுப்பின் அழகினையும், அழகற்ற தன்மையையும் பற்றி ஆராய்ந்த அதே எண்ணத்தின் காரணமாக, தனது தாயின் யோனியையும் அதே போன்று எண்ணுதல் என்பதாகும். "அத்தோடொக்கும்" இந்தச் செய்கைக்கு எத்தனை பாவம் உண்டோ, அதே அளவு பாவம் அர்ச்சாவதார விக்ரஹத்தின் மூலப்பொருள் என்ன என்று ஆராய்வதிலும் உண்டு.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸ்மேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 71)

1-5-5. மானேய் நோக்கி மடவாளை மார்வில் கொண்டாய் மாதவா
கூனே சிதைய வுண்டைவில் நிறத்தில் தெறிந்தாய் கோவிந்தா
வானார் சோதி மணிவண்ணா மதுசூதா நீ யருளாய் உன்
தேனே மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு வினையேனே.

பொருள் - மானின் பார்வையை ஒத்ததான பார்வையைக் கொண்ட பெரியபிராட்டியை உனது திருமார்பில் எப்பொதும் வைத்தபடி உள்ளாய். இதனால் மாதவன் என்ற திருநாமம் பெற்றவனே! கூனி என்று அழைக்கப்பட்டவளான மந்தரையின் (அல்லது குப்ஜை) முதுகில் இருக்கின்ற கூன் என்ற வளைவு நீங்கும்படியாக உண்டை வில் கொண்டு அடித்தவனே! அறிவில்லாத பசுக்களைக் காப்பாற்றுவதே பெரும்பேறு என்று கொண்டு அவற்றைக் காத்த கோவிந்தா! சிறந்த ஞானம் உள்ளவர்களால் நிரப்பப்பட்ட பரமபதத்தை நிரப்பும்படியாக ஒளி வீசும் மாணிக்கம் போன்றவனே! உனது அடியார்களின் விரோதியான மது என்ற அசுரனை அழித்தவனே! உனது தேன் நிரம்பிய தாமரை போன்ற அழகான திருவடிகளை, அனைத்து பாவங்களும் சூழ்ந்தவனாகிய நான் வந்து அடையும்படியாக நீயே க்ருபை செய்யவேண்டும்.

அவதாரிகை - ஆபிமுக்யம் பண்ணின அநந்தரம், "க்ரியதாம் இதி மாம் வத" போலே ஏவி அடிமைகொள்ளவேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார் என்னுதல்; இவர் ஆபிமுக்யம் பண்ணச் செய்தே அவன் முகங்காட்டாதே அல்பம் விளம்பிக்க, அது பற்றாமை "அருளாய்" என்கிறார் என்னுதல்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசுரத்தின் அவதாரிகை இரண்டுவிதமாகப் பொருள் அளிப்பதாகும். தானாகவே ஈடுபாடு கொண்ட பின்னர் எம்பெருமானிடம் வருகிறார்; அப்போது இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-7) - க்ரியதாம் இதி மாம் வத - லக்ஷ்மணா! இந்த இடத்தில் பர்ணசாலை அமைப்பாய் - என்று இராமன் லக்ஷ்மணனுக்குக் கட்டளை இட்டு தனக்கான கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுவது போன்று, தன்னையும் கட்டளை இடவேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்வதாகக் கொள்க. மற்றொரு பொருள்: இவர் அவனை உணர்ந்துகொண்டு அண்டிய பின்னரும், அவன் இவருக்குத் தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்காமல், மறுமொழி உரைக்காமல் இருப்பதைக் காண்கிறார்; இதனால் ஏற்படும் காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் “அருளாய்” என்று விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மானேய் இத்யாதி) அருளுவிப்பாரும் அருகே உண்டாயிருக்க, “எனக்கு அருளாய்” என்று ப்ரார்த்திக்க வேண்டுகிறதென்? (மானேய் நோக்கி) மானேய்ந்த நோக்கையுடையளாய். ஏய்கை - பொருந்துகை. மானேடு ஒத்த நோக்கை - கண்ணையுடையளாய். (மடவாளை) ஆத்மகுணோபேதையாயிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரை. காரியப்பாடறக் கண்ணாலே அவனை ஒருகால் நோக்கினால், ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலே குளிரும்படியாயிற்று நோக்கிருப்பது. அன்றிக்கே, (மடவாள்) மடப்பமாவது - துவட்சியாய், அவன்தான் கண்ணாலே இவளை நோக்கினால் “தெய்வவண்டு துதைந்த எம்பெண்மையம்பூ” என்கிறபடியே, வண்டாலே ஆத்தஸாரமான பூப்போலேயாயிற்று இவளிருப்பது.

விளக்கம் - (மானேய் இத்யாதி) - இதற்கு இரண்டு பொருள்: மான் போன்ற கண்கள் கொண்டவள் அல்லது போன்ற பார்வை உடையவள். இங்கு ஒரு சந்தேகம் எழலாம். சேதநர்களுக்கு ஏற்ற புருஷகாரத்தை அளிப்பதை மட்டுமே தனது செய்கையாக உடைய பெரியபிராட்டியார் அவனது திருமார்பில் எப்போதும் வீற்றுள்ளபோது அவன் க்ருபை செய்யாமல் போவானோ; அப்படி உள்ளபோது இவர் “எனக்கு அருளாய்” என்று ஏன் கேட்கிறார்? (மானேய் நோக்கி) - மான் போன்ற பொருந்திய பார்வை கொண்டவள். மான் போன்ற கண்கள் கொண்டவள். (மடவாளை) மடப்பம் என்பதற்குப் பெண்மைத் தன்மை என்று கொள்க; அதாவது ஸர்வேசுவரன் தனது திருக்கண்களால் இவளைக் காணும்போதே இவள் துவண்டு விடக்கூடியபடி மென்மையானவள் என்று கொள்க. ஸ்ரீரங்கநாதனின் படைப்புகள்

அனைத்தும் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் பார்வை காரணமாக மட்டுமே பயனுள்ளவை ஆகின்றன என்று ஸ்ரீகுணரத்தநகோசத்தில் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்கிறார். இவ்விதம் அவளது பார்வை என்பது காரணகாரியத்துடன் கூடியதாகும். ஆனால் இது போன்று எந்தவிதமான காரணகாரியமும் இல்லாமல் அவனை இவள் அன்புடன் நோக்கினாள். அல்லது, (மடவாள்) மடப்பம் என்பதைத் துவளுதல் என்று கொண்டும் பொருள் உரைக்கலாம்; அவன் இவளைத் தனது கண்களால் நோக்கினால் என்ன ஆகிறது என்று அருளிச்செய்கிறார் எனலாம். இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். அவன் இவளை நோக்கியது குறித்து எங்கு கூறப்பட்டுள்ளது என்று கேட்கலாம். "மானோய் நோக்கி" என்று அவளைப் பற்றி உரைக்கும்போதே இது புலப்படுகிறது; அதாவது மான் போன்ற பார்வை கொண்ட இவள் துவள்வது என்பது, அவன் பார்ப்பதால் மட்டுமே நிகழ்கிறது என்று ஆகிறது. அவன் இவளை நோக்கும்போது திருவாய்மொழி (9-9-4) - தெய்வவண்டு துதைந்த எம்பெண்மையம்பூ - என்பதற்கு ஏற்ப, வண்டாய் ரசம் முழுவதும் பருகப்பட்ட மலர் போன்று இவள் நிலை உள்ளது. இங்கு ஸ்ரீகுணரத்த நகோசத்தில் உள்ள ச்லோகம் (45) - புஷ்பாவளீ இவ ரஸிக ப்ரமர உபபுக்தா த்வம் தேவி நித்ய அபிநந்தயஸே முகுந்தம் - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரே! உயர்ந்த மலர்மாலை போன்றுள்ள நீ உனது நாயகனான ஸ்ரீரங்கநாதன் என்னும் வண்டால் எப்போதும் அனுபவிக்கப்பட்டபடி உள்ளாய்; இப்படியாக அவனை எப்போதும் மகிழவைத்தபடி உள்ளாய் - என்பதை ஒப்பு நோக்குக.

வ்யாக்யானம் - (மார்பிற்கொண்டாய் மாதவா) மாம்பழத்தோடு ஒரு ஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே அப்பேரை தரிக்குமாபோலேயிறே இவனையொழிய ஸ்ரீமான் என்னும் பேரை தரிக்கிறவர்கள். அங்ஙனன்றிக்கே, "விஷ்ணு வசுஷஸ்ஸ்தலஸ்தயா" என்கிறபடியே, அவள் திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே "மாதவன்" என்னும் திருநாமம் உடையவனே.

விளக்கம் - (மார்பிற்கொண்டாய் மாதவா) - மாம்பழத்துடன் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லாத ஒரு பூச்சியை மாம்பழஉண்ணி என்று அழைப்பது வழக்கம் ஆகும். இது போன்று "ஸ்ரீ" என்பவளான பெரியபிராட்டியுடன் எந்தவிதமான தொடர்பும் அற்ற சிலரை "ஸ்ரீமான்" என்று கூறுவர். இவர்கள் போன்று அல்லாமல், எப்போதும் அவளைத் தனது திருமார்பில் தரித்தபடி உள்ளவன் என்பதால் மாதவன் என்றார். அல்லது ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-104) - விஷ்ணு வசுஷஸ்ஸ்தலஸ்தயா - விஷ்ணுவின் திருமார்பில் உள்ள தயையாகிய மஹாலக்ஷ்மி

- என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவள் நித்யவாசம் செய்யும் இடமாக இவனது திருமார்பு உள்ளதால் “மாதவன்” என்ற திருநாமம் கொண்டவனே என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கூனே சிதைய) அவள் அருகின்றிக்கேயொழியவானால்தான் உன்னைக் கிட்டினார்க்கு அவத்யம் வருமோ? “கூன் சிதைய” என்றது இவளுடைய அல்லாத அவயவங்களுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராதபடி நிமிர்த்த அத்தைப்பற்ற. வநவாஸஹேது பூதையான குப்ஜையைச் சொல்லிற்றாய், பால்யத்திலே சுண்டுவிற்றொண்டு திரியா நிற்கப் பெருமாள் லீலாஸம் அநுபவித்தார் என்று உண்டு; அத்தைப்பற்றிச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அப்போது “கோவிந்தா” என்கிறது பூமிக்கு ரக்ஷகனானவன் என்கிறது.

விளக்கம் - (கூனே சிதைய) - அந்த மஹாலக்ஷ்மி அருகில் இல்லாமல் அகன்று சென்றால் மட்டுமே உன்னை அடைந்தார்க்குத் துன்பம் உண்டாகுமோ? “கூன் சிதைய” என்பதன் மூலம் இவளது (மதுரா நகரத்தில் க்ருஷ்ணனை சந்தித்த குப்ஜை என்னும் கூனி - இவள் கம்சனுக்கு மாலை தொடுப்பவள்; அல்லது இராமாயணத்தில் வருகின்ற மந்தரை என்னும் கூனி - இவள் கைகேயியின் வேலைக்காரி ஆவாள்), சரியாக இல்லாதபடி இருக்கின்ற உறுப்புகளுக்கு எந்தவிதமான துன்பமும் நோராதபடி நிமிர்த்தியதை உரைக்கிறார். இங்கு க்ருஷ்ணனாக வந்தபோது குப்ஜையின் கூன் நிமிர்த்தப்பட்டதை உரைப்பதாகக் கொண்டால், “உண்டைவில் நிறத்தில்” என்பதற்கு, “சுண்டுவில்லை நிமிர்த்துவது போன்று மிகவும் எளிதாக குப்ஜையின் கூன் விழுந்த முதுகை நிமிர்த்தினான்” என்று கொள்க. இங்கு இராமனாக வந்து மந்தரையின் கூன் மீது வில்லால் அடித்ததை உரைப்பதாகக் கொண்டால் “உண்டைவில் நிறத்தில்” என்பதற்கு “அவள் கூன் துன்பப்படும்படியாக மர்மத்திலே அடித்தாய்” என்று கொள்க. இங்கு இராமனாக வந்துபோது உள்ள நிகழ்வைக் கூறுவதாக இருந்தால் “கோவிந்தா” என்பதற்குப் பதில் “காகுத்தா” என்று அல்லவோ கூறவேண்டும் என்ற கேள்வி எழலாம். இங்கு “கோ” என்றால் பூமியைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு, “பூமியின் ரக்ஷகனே” என்று இராமனை உரைப்பதாகக் கொள்க.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, தீம்புசேருவது க்ருஷ்ணனுக்கேயாகையாலே “போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே” என்னுமாபோலே, அவன் தலையில் ஏறிட்டுச்சொல்லுதல்; அதுவுமன்றிக்கே, சாந்திட்ட கூனிதன்னையே

சொல்லிற்றாய், வருத்தமறச் சுண்டுவில் நிமிர்க்குமாபோலே நிமிர்த்தவன் என்னுதல். தெறிக்கையாகிறது - க்ரியையாய், நிமிர்த்தாய் என்றபடி. க்ருஷ்ணனுக்கு வில்லுண்டோ பின்னை? என்னில்; வேலிக்கோல் வெட்டி விளையாடு வில்லேற்றித் திரியுமிநே. “தருமம் அறியாக் குறும்பனைத் தன் கைச்சார்ங்கமதுவே போல்” என்று வில்லுண்டாகவே அருளிச்செய்து வைத்தாளிநே. (கோவிந்தா) திரியக்குகளோடும் பொருந்துமவனல்லையோ நீ?

விளக்கம் - அல்லது, அனைத்து உயர்ந்த குணங்களையும் தன்னிடம் கொண்ட இராமனைப் பற்றி உரைக்கும்போது, “மந்தரையைத் துன்புறுத்தினான்” என்று கூற மனம் இல்லாமல், அனைத்து வம்புகளையும் தன் மீது தானாகவே ஏற்றிக்கொள்வதற்காகவே வந்த க்ருஷ்ணன் மீது, இந்தப் பொல்லாத செயலையும் ஏற்றிக் கூறிவிடலாம் என்பதால் “கோவிந்தா” என்று உரைத்தாகக் கொள்க. இங்கு “போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே” என்றால் என்ன? ஓர் அந்தணன் வீட்டில் திருடுவதற்காக ஒரு திருடன் அவனுடைய வீட்டின் சுவர் ஏறிக் குதிக்க முனைந்தான். ஆனால் அந்தச் சுவர் அன்றுதான் கட்டப்பட்டது என்பதால், அது சரிந்து விழ, அதில் அந்தத் திருடன் இறந்து போனான். உடனே அந்தத் திருடனின் உறவினர்கள் அந்தணனின் வீட்டிற்கு வந்து, “அவன் இறந்து போனதற்காக நீ நஷ்டஈடு தரவேண்டும்”, என்றனர். இதனை அந்தணன் ஏற்காத காரணத்தினால் இரு பிரிவினரும் அரசசபைக்குச் சென்றனர். அந்த அரசன் மூடனாக இருந்த காரணத்தினால் அவன் அந்த அந்தணனிடம், “நீ சுவரை ஈரமாக வைத்த காரணத்தினால்தான் அவன் இறந்தான். ஆகவே நீ நஷ்டஈடு அளித்தே தீரவேண்டும்”, என்றான். உடனே அந்தணன், “இது பற்றி எனக்கு ஏதும் தெரியாது, அந்தச் சுவரை அமைத்த கூலிக்காரனைக் கேட்கவேண்டும்”, என்றான். அந்தக் கூலிக்காரனை அழைத்து அவனிடம், “நீதானே ஈரமான சுவர் அமைத்தாய், ஆகவே நீயே நஷ்டஈடு அளிக்கவேண்டும்”, என்று அரசன் கூறினான். உடனே அந்தக் கூலிக்காரன், “அந்தச் சுவரில் தண்ணீர் விட்ட சித்தாள் அதிகமான தண்ணீரை விட்டான் போலும். ஆக இதில், நான் செய்வது என்ன”, என்றான். உடனே தண்ணீர்க்காரனை அழைத்துக் கேட்க அவன், “எனக்குப் பானையை அளித்த குயவன் பெரியபானையாக அளித்துவிட்டான். அதனால்தான் அதிகமான தண்ணீர் சேர்ந்தது”, என்றான். உடனே குயவனை அழைத்துக் கேட்க அவன், “நான் பானை செய்யும்போது ஒரு தாசி அங்கும்இங்கும் அலைந்தபடி இருந்தான். அவனைப் பார்த்தபடியே நான் பானை செய்ததால் அது பெரிதாகிவிட்டது”,

என்றான். அடுத்து தாசியை அழைத்துக் கேட்க அவன், “என்னால் தவறு ஏற்படவில்லை. என்னுடைய துணியை நான் வண்ணான் ஒருவனிடம் சலவைக்கு அனுப்பினேன். அவன் அதனைச் சரியான நேரத்தில் தராத காரணத்தினால் அங்குமிங்கும் அலைந்தபடி இருந்தேன்”, என்றான். அடுத்து வண்ணானை அழைத்துக் கேட்க அவன், “என்னால் அல்ல, நான் துணி துவைக்கின்ற கல்லில் வஸ்திரம் அணியாத திகம்பரச்சாமி ஒருவன் அமர்ந்துகொண்டு, அங்கிருந்து எழ மறுத்தான். அவன் சென்ற பின்னரே நான் துணிகளைத் துவைத்தேன். இதனால் தாமதம் ஆனது”, என்றான். இறுதியாக அந்தத் திகம்பரச்சாமியைத் தேடிக்கொண்டு வந்து, “நீதான் இத்தனைக்கும் காரணம், ஆகவே நஷ்டஈடு தரவேண்டும்”, என்று அரசன் கூறினான். அவன் மௌனச்சாமியாராக இருந்ததால் ஏதும் பேசாமல் நிற்க அரசன், “இவன் உண்மைக்குச் சாட்சி இல்லை என்று உள்ளான். ஆகவே இவன்தான் இத்தனைக்கும் காரணம்”, என்று தீர்ப்பு கூறி அவன் தலையை அறுத்தான். ஆக பழி ஓர் இடம், பாவம் ஓர் இடம் என்பது போன்று க்ருஷ்ணன் மீது அனைத்து வம்புகளையும் ஏற்றுகின்றனர் என்று கருத்து. இங்கு க்ருஷ்ணனுக்குச் சாந்து அளித்த குப்ஜை என்ற கூணியையே கூறினார் என்று கொண்டு, அவளது துன்பம் நீங்கும்படியாச் சுண்டுவில்லை நிமிர்த்துவது போன்று எளிதாக நிமிர்த்தினான் என்று கொள்க. தெறிந்தாய் என்பது நிமிர்ந்தாய் என்பதாகக் கொள்க. ஆனால் திருப்பாவையில் (1) - கூற்றேல் கொடுந்தொழிலன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள நந்தகோபரின் புத்திரனாகிய க்ருஷ்ணனுக்கு வில் உண்டோ என்ற சந்தேகத்திற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார். பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-6-1) - வேலிக்கோல் வெட்டி - வேலிகளில் கட்டப்பட்ட குச்சிகளை வளைத்துக் கட்டி, அவற்றையே வில் போன்று செய்து விளையாடியவன் - என்பதால் க்ருஷ்ணனிடம் வில் உண்டு என்றாகிறது. அல்லது நாச்சியார் திருமொழியில் (14-6) - தருமம் அறியாக் குறும்பனைத் தன் கைச்சார்ங்கமதுவே போல் - என்று அவன் திருக்கரத்தில் வில் உண்டு என்பதாகவே அருளிச்செய்தாள் அல்லவோ? (கோவிந்தா) - பசுக்களுடன் சேர்ந்து நிற்பவன் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (வானார் சோதிமணிவண்ணா) அதுக்கிடக்க; ”பக்தாநாம்” என்னும் வடிவு படைத்தவனல்லையோ? குப்பியில் மாணிக்கம்போலே த்ரிபாத்விபூதியிலும் அடங்காதே விம்மும்படியாயிற்று வடிவில் புகரிருப்பது. (மதுசூதா) அங்வடிவை

அநுபவிப்பார்க்கு வரும் விரோதியைப் போக்குவாயும் நீயன்றோ; மதுவாகிற அஸுரனைப் போக்கினாற் போலே என் விரோதியைப் போக்கினவனே! (உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்) இவை ஒன்றுமில்லையானாலும் அடியில் உன் போக்யதையைப் பார்த்தால்தான் விடப்போமோ? ”விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:” என்னக்கடவதிறே; இவர், பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போதிறே ஆசைப்பட்டது; இவர் ஆசைப்பட்டபடியே “திசைகள் எல்லாம் திருவடியால் தாயோன்” என்று அத்திருவடிகளையே காட்டிச்சேரவிட்டான். “உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்” என்று அத்தையே அபேசிக்கிறார். (சேருமாறு வினையேனே) கலத்திலிட்ட சோற்றை விலக்குவாரைப்போலே, நீ வந்து கிட்டக்கொள்ள அகலுகைக்கடியான பாபத்தைப் பண்ணின நான் சேருமாறு அருளவேணும். தாம் இசைந்த பின்பும் கிடையாமையாலே “வினையேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (வானார் சோதிமணிவண்ணா) - விண்ணில் பூர்ணமாக உள்ள தேஜஸ் மற்றும் காண்பவர் களைப்பை நீக்கும் நிறம் ஆகியவற்றைக் கொண்டவனே! இது தவிர ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (5) - பக்தாநாம் - அடியார்களுக்காகவே வடிவம் கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன் அல்லவோ? பொன்பாத்திரத்தில் வைக்கப்பட்ட மாணிக்கத்தின் ஒளி எப்படி அந்தப் பாத்திரத்தில் அடங்காமல் உள்ளதோ, அது போன்று உனது வடிவம் மூன்று பாதங்களாக உள்ள உலகங்களில் அடங்காமல், ஆசை காரணமாக ஓங்கி அடங்காமல் நிற்கிறது. (மதுசூதா) - இப்படியாக உள்ள உனது வடிவத்தை கண்டு அகன்று செல்லாமல், அதனை அநுபவித்தபடி நிற்பவர்களின் விரோதிகளைப் போக்குபவனாக உள்ளவன் நீயே அல்லவோ? மது என்ற அசுரனை அழித்தது போன்று, “உன்னை விட்டு அகலவேண்டும்” என்று தோன்றிய எனது எண்ணம் என்னும் விரோதியை அழித்தவனே! (உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்) - தேன் போன்ற இனிமையான திருவடிகள் அல்லது தேன் போன்ற இனிய நீரைக் கொண்ட கங்கையின் வெள்ளத்தைக் கொண்ட திருவடிகள். இந்த இரண்டுமே இல்லையென்றாலும் உனது இனிமையைக் கண்ட பின்னர் விடுவோமோ? இனிமைக்கு ப்ரமாணம் என்ன என்றால் விஷ்ணுஸூக்தம் - விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ: - த்ரிவிக்ரமனாக நின்ற ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளில் இருந்து அமிர்தம் வெள்ளமாகப் பாய்கிறது - என்பதே ஆகும். இங்கு திடீரென்று த்ரிவிக்ரம அவதாரம் பற்றி உரைப்பது ஏன்? இவர் திருவாய்மொழி (1-3-10) - பெருநிலம் -

என்பதற்கு ஏற்ப அவனது திருவடிகள் மீது அல்லவோ ஆசை வைத்தார்? இவர் விரும்பியபடியே “திசைகள் எல்லாம் திருவடியால் தாயோன்” என்பதற்கு ஏற்றபடி, தனது திருவடிகளையே இவருக்குக் காண்பித்து, தன்னை விட்டு அகலாதபடி, தன்னிடம் சேரும்படிச் செய்துகொண்டான். “உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்” என்று அதனையே விரும்புகிறார். (சேருமாறு வினையேனே) - பாத்திரத்தில் இடப்பட்ட உணவைத் தள்ளுபவர்கள் போன்று, நீயே வலியவந்து என்னை அடைகிறாய்; அதனை ஏற்காமல் உன்னை விட்டு நான் அகல எண்ணுவது என்பது, எனது பாவங்களின் காரணமாகவே ஆகும்; இத்தகைய பாவங்களை நான் என்னிடத்தில் வைத்துள்ளபோதும், உன்னை அடையும்படிச் செய்யவேண்டும். இப்படியாகத் தான் அகல்வதில்லை என்று முடிவு செய்த பின்னரும் அவனது திருவடிகள் கிட்டவில்லை என்பதால் “வினையேன்” என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 34)

32. மேகங்களோவுரையீர், திருமால் திருமேனியொக்கும்

யோகங்களுங்களுக்கெவ்வாறு பெற்றீர், உயிரளிப்பான்

மாகங்களெல்லாந்திரிந்து நன்னீர்கள் சுமந்துநுந்தம்

ஆகங்கள் நோவ, வருத்துந்தவமாமருள் பெற்றதே.

பொருள் - பெரிய மேகங்களே! பெரியபிராட்டியின் நாயகனான ஸர்வேச்வரனின் திருமேனியை ஒத்தபடியாக உள்ள தன்மைகளை நீங்கள் அடைந்ததற்கான காரணங்களாக உள்ள உபாயங்களை, நீங்கள் எந்தவிதமான உபாயம் மூலமாகப் பெற்றீர்கள்? இதனைக் கூறாமல் போகிறீர்களே! ஆனால் இந்த உபாயத்தை நான் தெரிந்துகொண்டேன். அனைத்து உயிர்களையும் காப்பாற்றும் விதமாக, அவற்றுக்கு நன்மையை மட்டுமே அளிக்கவல்ல தூய்மையான மழைநீரை அனைத்து இடங்களுக்கும் எடுத்துச் சென்று மழையாகப் பெய்யும் பொருட்டு, உங்களது உடலை நீங்கள் வருத்தியபடி அங்கும்இங்குமாகச் சென்று அலைகிறீர்கள்; இப்படி உங்களை வருத்திக் கொள்கின்ற தவம் என்பதன் பலனாகவே, நீங்கள் அவனை ஒத்திருக்கும்படியான ஸர்வேச்வரனின் க்ருபையைப் பெற்றீர்கள் அல்லவோ?

அவதாரிகை - கீழிற்பாட்டிலே “மேகங்களே! என்னுடைய தூது வாக்யத்தைக் கேட்டுப்போய்ச் சொல்லுகிறீகோள்; உங்கள் திருவடிகளை என் தலையிலே வைக்கிறிலீகோள்” என்று சொன்னபடியே இவை செய்யமாட்டிகோளாகில், இங்கே வந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லிப் போங்கோள் என்ன, “எங்களுக்குப் பெருங்கூட்டம் போகா நின்றது, துணைதப்பும்” என்றனவாகக் கொண்டு அங்கே நின்றாகிலுமொரு வார்த்தை சொல்லிப்போங்கோளென்கிறாள்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் மேகங்களைப் பார்த்து, “மேகங்களே! எனது தூதுச் செய்தியை என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு அவனிடம் உரைப்பீர்களாக என்று கூறினால் அவற்றை நீங்கள் ஏற்பதில்லை; உங்கள் கால்களை எனது தலை மீது வைத்துச் செல்லுங்கள் என்றால், அதனையும் செய்யாமல் செல்கிறீர்கள்”, என்று உரைத்தாள். இதனை அவை கேட்கவில்லை என்பதால், “இவற்றை நீங்கள் செய்யவில்லை என்றாலும், இங்கே இறங்கி வந்து என்னிடம் ஓரிரு சொற்களையாவது கூறிவிட்டுச் செல்லுங்கள்”, என்றாள். இதனைக் கேட்ட மேகங்கள், “எங்களால் அவ்விதம் செய்ய இயலாது. எங்களது கூட்டம் அதிகமாக உள்ளது. நாங்கள் போகாமல் தங்கினால் சிரமமே ஏற்படும்”, என்று கூறியதாக இவள் மனதில் நினைத்துக் கொண்டு அவற்றிடம், “இங்கே இறங்கி வரவேண்டாம், நீங்கள் உள்ள இடத்திலேயே நின்றபடி எனக்கு ஆறுதலாக ஓரிரு வார்த்தைகள் உரைத்துவிட்டுச் செல்லுங்கள்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மேகங்களோ) அவற்றைப் பார்த்துத் தன்னாற்றாமையெல்லாந் தோற்றக் கூப்பிடுகிறாள். தன்னுடைய ஆர்த்த த்வநி கேட்டால் கால்நடை தந்து போவாரில்லையென்று. “இவைபோகிறது இந்த த்வநி கேளாமை” என்னுமத்தாலே அவற்றுக்குக் கேட்குமளவுங் கூப்பிடுகிறாள். தூராதாஹ்வாநம் பண்ணுகிறாள். மேகங்கள் சிறிதிடம் போய்ச் செறுத்து நின்றபடியைக் கண்டு குரல் கேட்டு நின்றதாகக் கொண்டு (உரையீர்) என்கிறாள். கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாஞ் செய்யாதிருக்கச் செய்தேயும் “உரையீர்” என்கிறது, தன்னாசையிற் குறையில்லாமை. அவையொரு வார்த்தை சொல்லுமாகில் ஸத்தை தரிக்குமென்றிருக்கிறாள். வாய்பேசமாட்டாத அசேதநமுங்கூட வாய் பேசவேண்டும்படியான தசையைச் சொல்லுகிறாள். (திருமாலித்யாதி) பரார்த்தமாய் விலக்ஷணமாயிருக்கிற இவ்வடிவெங்கே பெற்றிகோள். அவனும்

அவளும் பிரிந்து வெளுத்த வடிவின்றியிலே அவனுமவளுமாய்க் கலந்து புகர்த்த வடிவெங்கே பெற்றிகோள். “நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்னுமதுக்கவ்வுருகான வடிவெங்கே பெற்றிகோள். பரமஸாம்யாபந்நரானவர்கள் வடிவுக்கு மவ்வுருகான வடிவெங்கே பெற்றிகோள். அவர்களுக்குள்ளது ப்ரசுஷீணா சேஷபாவமேயிறேயென்று அத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. இவ்வடிவைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகைக்கு அதிகார ஸம்பத்தியெங்கே பெற்றிகோள். (எவ்வாறு பெற்றீர்) நாமும் ப்ரணயித்வத்தாலே பெறவிராதே ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணவமையுமத்தனையினி என்றாள்.

விளக்கம் - (மேகங்களோ) - அந்த மேகங்களைப் பார்த்து, தனது பிரிவாற்றாமை முழுவதையும் அவை உணர்ந்து கொள்ளும்படியாக அழைக்கிறான். தன்னுடைய துயரம் நிறைந்த குரலைக் கேட்ட யாருமே சற்று நிற்காமல் போகமாட்டார்கள் என்று எண்ணியவளாக, இதனைக் கேட்ட பின்னரும் அந்த மேகங்கள் நிற்கவில்லை என்று வியந்தவளாக, அவற்றுக்குக் கேட்டும் அளவிற்குச் சத்தமாக உரைத்தாள். நீண்ட தொலைவில் உள்ளவர்களுக்கும் கேட்கும்படி உரைத்தாள். தான் உள்ள இடத்திலிருந்து சற்று தொலைவு தள்ளி அந்த மேகங்கள் திரண்டு நின்றதைக் கண்டவுடன், தனது குரலைக் கேட்டதன் காரணமாகவே அவை நின்றன என்று எண்ணியவளாக, (உரையீர்) என்று கூறினாள். ஆனால் கீழே இவள் கூறிய பலவற்றையும் மேகங்கள் செய்யவில்லை; எதனைச் செய்யவில்லை என்றால் - தூது செல்லுதல், தங்கள் திருவடியை இவளது தலையில் வைத்தல், இவள் அருகில் இறங்கி வந்து ஆறுதலாகப் பேசுதல் - போன்றவை ஆகும்; ஆயினும் மிகவும் மரியாதையுடன் இவள் அவற்றிடம் “உரைப்பீர்களாக” என்று தாழ்ச்சியுடன் விண்ணப்பம் செய்வது ஏன்? இதன் காரணம், தனது ஆசையில் இவளுக்கு எந்தவிதமான தளர்ச்சியோ குறைவோ ஏற்படவில்லை என்பதால் ஆகும். அவை ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசினால் போதும், தனது உயிர் தன்னிடம் தங்க அதுவே போதுமானது என்கிறாள். (திருமாலித்யாதி) - மிகவும் உயர்ந்ததாகவும், மற்ற அனைத்திலிருந்தும் மாறுபட்ட மேன்மை கொண்டதாகவும் உள்ள இந்த நிறத்தை நீங்கள் எப்படிப் பெற்றீர்கள்? ஸர்வேச்வரனும் அவனது நாயகியான பெரியபிராட்டியும் பிரிந்தால் இப்போது நான் பெற்ற வெளுத்த நிறத்தை அடைவது போன்று நீங்கள் வெண்மையை அடையாமல், அவனும் அவளும் சேர்ந்துள்ளபோது அவன் மிகவும் மகிழ்ந்துள்ள காரணத்தால் அடைகின்ற நீலநிறத்தை அல்லவோ நீங்கள் எப்போதும் பெற்றுள்ளீர்கள்! முண்டக உபநிஷத் (3-2-3) - நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி - அவனை அடைந்த பின்னர் அவனைப்

போன்றே தோஷம் அற்றவர்களாக, உயர்ந்த ஞானம் பெற்றவர்களாக அவனை ஒத்த நிலையை அடைகின்றனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான, அவனை ஒத்த திருமேனியை எப்படிப் பெற்றீர்கள்? அவனுடன் ஒத்த நிலையைப் பெற்றவர்கள் என்று கூறும்படியாக உள்ள நித்யஸூரிகளுக்கு ஒத்த வடிவை நீங்கள் எப்படி அடைந்தீர்கள்? உபாஸகர்கள் இப்படிப்பட்ட ஒத்த நிலையை அடைதல் அத்தனை எளிதாகச் சாத்தியமில்லையே! இப்படிப்பட்ட வடிவை நீங்கள் அடைவதற்குப் பலவிதமான உபாயங்களையும் கடைபிடிக்கவேண்டுமே! அந்த உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் அதிகாரத்தையும் தகுதியையும் நீங்கள் எப்படி, எங்கே பெற்றீர்கள்? (எவ்வாறு பெற்றீர்) - அந்த வழி எங்களுக்குத் தெரிந்தால் நாங்களும் எங்களது பாரதந்தர்ய ஞானத்தை விட்டு, உங்களது உபாயங்களையே கைக்கொள்வோம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாந்திரிந்து) - விஷயவிபாகமின்றிக்கே ஸர்வாத்ம ரக்ஷணத்துக்காக லோகமெங்குந் திரிந்து. பஹு வசநம் - ப்ரதேசா நியமத்தைப் பற்ற. (நல்நீர்கள் சுமந்து) திருவீதியிலே செறிந்து சேர்ந்து ச்ரமஹரமான தண்ணீரைக் கொண்டு நின்று, “ஏலக்குழம்பு பேலக்குழம்பு” என்பாரைப்போலே கடலிலுப்பு நீரைப் பருகி அம்ருத ஜலமாக்கிக் கொண்டு. (நுந்தமாகங்களித்யாதி) உங்களுடம்பு நோவ வருந்திப் பண்ணின தபஸ்ஸின் பலமோ? இவ்வடிவெங்ஙனேயாகப் பெற்றது.

விளக்கம் - (உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாந்திரிந்து) - மேகங்கள், இந்த உலகில் உயர்ந்தவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்பதான எந்தவிதமான வேறுபாடுகளையும் ஆராயாமல் அனைத்து உயிர்களையும் காப்பாற்றும் விதமாக எங்கும் திரிந்தபடி உள்ளன. “மேகங்கள்” என்று பன்மையில் ஏன் கூறவேண்டும்? “பல மேகங்கள்” என்ற பொருள் வெளிப்படும்படி இவ்விதம் பன்மையில் கூறப்படவில்லை; பல இடங்களிலும் அவை திரிந்தபடி உள்ளன என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். (நல்நீர்கள் சுமந்து) - ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமான் எழுந்தருளுகின்ற திருவீதிகளில் ஆங்காங்கு தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்து, களைப்பை ஆற்றுகின்ற தண்ணீரை அங்கே நிரப்பி வைத்து, “ஏலக்குழம்பு” என்று கூவி அழைத்து அளிப்பார்கள்; அது போன்று கடலில் உள்ள உப்புநீரைப் பருகும் மேகங்கள், அவற்றை அமிர்தம் போன்ற தூய நீராக்குகின்றன. (நுந்தமாகங்களித்யாதி) -

இப்படியாக உங்களது உடல் வருந்தும்படியாக நீங்கள் செய்து வரும் தவமே காரணமோ? இந்தத் தவத்தால்தான் நீங்கள் இந்த உயர்ந்த வடிவம் பெற்றீர்களா?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்